Ч. 41 (11.293). Львів, четвер 23. лютого 1928. Рочникова оплата сплачена готівкою. Рік XLVI

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДЕННО ПЕРЕДПОЛУДНЕМ

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов. — Конто почт. щадн. 143.322. — Адреса для телеграм: „Діло“, Львів. — Гол. Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем. Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА: Місячно в краю 4·50 зол. — За границею: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зл., Німеччині 7·50 зл., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зл., Австрії 7·50 зл. — Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції 29-41. » Друкарні 29-26. — В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ. — ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

18 Всі українці голосують на одиноку правдиво національну українську листу 18

„Прочищування дороги“.

Львів, 22. лютого 1927.

Від хвилі розписання виборів „одинка“ всякими засобами підготовляє свій тріюмф. Після вичерпання всіх вступних засобів: обіцянок, погроз, адміністраційного натиску, поліційних перепон, прийшла черга на... уневажнювання виборчих лист окружними комісіями. Крім усунення деяких льокальних лист, вношуваних ріжними анальфабетами з причин сутніх, уневажнено й низку лист партійних та бльокових з „формальних причин“. Як зазначує „Роботнік“ (ч. 49 з 18. лютого),

„маємо довгий ряд „уневажнюючих“ постанов, які мають дуже бридкий політичний посмак. В Сх. Галичині стрічаємося з виразним фаворитуванням тав. староруснів, противників української самостійности, визнавців „Всеросії“, в р. 1914 агентів російської окупації у Львові. На Волині ж на Виленщині з великою дозою енергії і просто з винятковим легковаженням постанов права роблено заходи з метою полишити „чисте поле“ кандидатурам „одинковим“.

Шляхом уневажнювання лист „прочищується“ дорогу проурядовому бльокові та його явним або потаємним філіям. А робиться це справді з винятковим легковаженням правних установ. Нпр. листу ч. 18 уневажнено в двох округах: ряшівській і ковельській. Варто зупинитися хоч на історії одного уневажнення, щоби вробити собі погляд, як відбувається „прочищування дороги“.

В 47-ій (ряшівській) виборчій окрузі внесено листу ч. 18 в той спосіб, що вона складалася з двох аркушів, зліплених зі собою поясками паперу. На першому аркуші знаходилася декларація про зголошення листи кандидатів і 46 підписів виборців. На другому аркуші було 35 підписів виборців, разом 81, тоді — як до підтримки якоїсь листи закон вимагає 50 підписів. Голова окружної виборчої комісії, переглянувши зголошену листу та її залучники, заявив, що не находить в ній ніяких зовнішніх недостач, тільки застерігає собі перевірку, чи підписані на листі особи находяться у відповідних листах як управнені виборці. Після трьох днів — згідно з постановами виборчої ординації — він повідомив повновласника листи про можливі недостачі. Діялося це дня 1. лютого. Минуло не три, але сім днів. Повновласник листи був певний, що справа покінчена і листа принята. Тимчасом 8. лютого, отже після семи днів (замісць трьох) повновласник листи ч. 18. одержує рішення окружної виборчої комісії з 7. лютого з вимогою предложити до 14. лютого декларацію підписаних на другому аркуші із заявою, що в часі, коли вони клали свої підписи на зліпленому аркуші, робили це в тому пересвідченні, що підписують листу ч. 18. Ясно, що це рішення комісії було великою несподіванкою. Щоби виконати її вимогу, треба було побороти безліч труднощів, тому що підписувачі листи розкинені по віддалених від центра місцевостях, зновуж інші (ярославські і лежайські купці) хвилево виїхали у своїх справах. З тих причин повновласник листи та її чоловий кандидат звернулися телефонічно до голови окружної комісії із запитом, чи вимагана декларація мусить бути підписана всіми виборцями з другого аркуша. На це одержали від голови комісії вияснення, що вистане така кількість підписів, яка є потрібна до доповнення першого аркуша до законом вимаганої цифри 50 підписів. Спираючись на тому компетентному виясненні в дні 11. лютого предложено декларацію з 20-ма підписами, що разом з підписами першого аркуша дало 66 підписів. Голова комісії заявив, що нема ніякої правної перепони до дефінітивного признання листи важною. Тимчасом дня 16. лютого доручено повновласникові листи ч. 18 рішення окружної виборчої комісії з 13. лютого, яким признано зголошену листу неважною, бо листа була зголошена на двох зліплених аркушах. Комісія приймає за важний лише перший аркуш, а з уміщених на ньому 46 підписів виборців признає важними лише 40. Таким чином зголошеній листі бракує 10 підписів, отже її уневажнюється.

Друге рішення окружної виборчої комісії в Ряшеві стоїть в діяметральній суперечности з першим. Комісія переходить до денного порядку над своєю власною постановою, зносить своє перше рішення, хоч його ніхто не оспорював, а тимсамим воно набрало правної сили, стало законом і для комісії і для виборців. Тимчасом комісія нехтує свою власну постанову, не бере під увагу долученої на її вимогу декларації з 20-ти підписами і уневажнює листу.

Далеко простіше поступила окружна виборча комісія в Ковлі. Між підписами під зголошеною листою було кільканадцять жидівських підписів. Негайно на підписавших зголошення листи жидів спали грубі грошеві кари (до 300 зол.) за всякі провини, ріжно мотивовані. Одночасно покараним порадженo відкликати свої підписи. І справді 15 жидівських сигнаторів листи відкликало свої підписи, але зараз на другий день 12 з них, не вважаючи на наложену кару, уневажнили своє відкликання, приєднуючись до листи. Та цього другого відкликання комісія не приняла до відома і — листу уневажнено ізза недостачі потрібного числа підписів. Законних речинців теж не додержала комісія.

Ось так осягається намічену ціль, ось так прочищується дорогу для проурядової „одинки“ і її прихвостнів.

„Ті всі складні комбінації — пише „Роботнік“ — з уневажнюванням лист обчислені є на пересвідчення, що люди в Польщі — то боягузи, мікчемники, паскене стадо овець. В тому обчисленні криється основна помилка. Уневажнення листи УНДО не ліквідує українського націоналізму, уневажнення листа комуністів не ліквідує комунізму, лише утруднює з ним явну боротьбу. Все вертаємо до приказку про хороби і термометр. То мала думала, що коли сточе термометр, побороє горячку. Не хотів би я робити „зоольогічних“ порівнань, але поведінка державної адміністрації і деяких окружних виборчих комісій до самообману відтворює ту казку про термометр“.

Не виключене, що такими засобами, а вони є лише каплею в морі „одинкової“ помисловости, проурядовий бльок віднесе побіду. Але справді буде це лише Пиррова побіда. Завданням виборів дати дійсну картину відносин, правдиву відбитку настроїв і бажань та змагань виборців. Унеможливлювання виборцям сповнити свій обовязок, нехтування волі виборців, ставлення безчисленних перепон і звертання горі дном законних постанов безумовно не веде до цілі. Хіба, що мається на меті масам виборців доказати, що конституційне право має виключно тільки паперове значіння.

Рідна Школа в теперішню хвилю.

Невідрадне фінансове положення. — Преліммінар витрат і прибутків на цей рік. — Передбачуваний недобір. — Збірки та їх організація. — Завдання наших громадян і установ під теперішню хвилю.

Не дається заперечити, що за весь близько 50-літній час істнування „Рідної Школи“ в ріжних її видах, її діяльність в р. 1926-27 була найширша. Та діяльність зазначилася не тільки шириною, але й поглибленням і ріжнородністю. Поважне число шкіл ріжного роду й типу, дошкільні виховні заведення, бурси, фахові школи, ріжнородні фахові курси, курси для дітей і дорослих, діточі бібліотеки, дожилювання шкільної дітвори, жива видавнича діяльність при значному поширенні філій, Кружків „Рідної Школи“ і членства, при зainтересуванні установою української еміграції на всіх просторах глобу, — це в загальному нарисі рами, в які вкладалося весь зміст.

Та цей зріст діяльности „Рідної Школи“ був тільки виливом потреби, наслідком невідкличної конечности а не природною надбудовою. Вся праця в Товаристві велася під кутом конечности, а не під банковим кутом фізичної спроможности. З такого ставлення справи вийшло два наслідки: поважний моральний доробок, але й поважний зовсім не ефектовний фінансовий стан.

Від літа 1927 р. нависло над „Рідною Школою“ грізне марево неплатности, ба й самоліквідації. На голос осторогу перед грозячою трагедією повинно було громадянство прийти з одним проектом, а саме — по всіх усюдах ширити й переводити в діло клич: зложім для „Рідної Школи“ відповідний капітал, щоби вистарчив не тільки на заспокоєння її хвилевих боргів, але й на поширення агенд і на створення певних резерв. Замісць того посипалися ріжнородні проєкти: про централізацію збірок, про патенти для купців і промисловців, про дарування курей, від яких яйця мелa би давати виключно на дохід для „Рідної Школи“ і т. п. А загал складав собі ночки, розміркував, що мігби при нести даний проєкт, але переважно зайнял до цієї справи „вичікуючe“ стано-

вище“: чи впаде „Рідна Школа“, чи вдержиться? Ті лиов, що стояли колинебудь ближче до „Рідної Школи“ запевнювали всіх, що „Рідна Школа“ все плаче, але все якось виходить“.

Позичаючи кожного місяця бодай по 10.000 зол. на найнеобхідніші потреби самої Централі, дотягнула „Рідна Школа“ до Різдвяних свят, коли то по звичаю і згідно з давноприйнятою та загально обовязуючою постановою з 1920 р. вона одинока має право відкликатися до найширшої загально-народньої жертвенности, при організації якої повинно співпрацювати ціле громадянство.

Преліммінар „Рідної Школи“ на 1928 р. виказує найконечніших видатків 1 міліон 800 тисяч зол., а прибутків на 915.563 зол. Виходить, що на потреби „Рідної Школи“ в рідному краю треба зложити з добровільних датків громадянства та з усяких ул [illegible] — 884.435 зол. Для самої Централі передбачує преліммінар на 1928 р. у видатках 556.828 зол. 24 гр., а в приходах усього 129.374 зол., так, що громадянство мало б доложити на видатки Централі 427.454 зол. 24 сот. Оскільки менше громадянство зложить, остільки буде виносити недобір „Рідної Школи“ на 1929 р.

Буде виносити... Це тільки так виходить беручи річ теоретично. На ділі це залежить від того, чи буде кому таку високу суму визичити, а коли б і найшлася інституція чи добродій, які хотіли б вигодити, то чи відважиться сама Головна Управа затягати безоглядні, безвиглядні до сплати позички? Называємо позички безвиглядними до сплати, бо коли з кінцем минулого року і з початком цього, в найбільше критичний час громадянство не зложило того, що було конечно потрібне, то яка оправдана надія на найближче майбутнє...?

Кожному ясно і це певно повторюють усі бесідники на численних політичних вічах і зібраннях, що наша національна підвалина: школа — сьогодні не наша, служить іншим цілям та інтересам. Вичікуючи до того, щоби ми сплянували школи на нашій землі в повній основі, не можемо вижидати того часу зі заложеними руками. Мусимо ратуватися самі, власними силами. Коли бажаємо для нації розвитку, то ціле наше життя повинно змагати до того, щоби виховати молодь, яка по нас прямувалаб до здобуття національного ідеалу й суспільного добробуту. Щоб удалити справи виховання по бажанню й потребам нації, на не треба чималих жертв. Тут не вистане слушелатися словом, не вистане голосити гасла, не можна йти на опортунізм, а зі самовідреченням помагати чим хто може.

[illegible] ми [illegible] від усі заса[illegible] Ми в сотере [illegible] під примусом [illegible] слова спротиву, [illegible] добровільно для себе самих. Ми [illegible] [illegible] ції, [illegible] до [illegible] [illegible] Тільки [illegible] на сьогодні [illegible] [illegible] „[illegible]“. На її [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] — [illegible]

вийшло повно розбиття, замішання. Майже в кожній громаді переведено збірку на „коляду", а вжито її Бог зна, на що. На всякий випадок наділано так мало, що соромно прилюдно сказати. А що сталося з рештою збірки?

На жаль ще й свої власні „рідно-шкільні" організації не повинуються передуманим в викликаним конечністю інструкціям Централі. Одні не переводили збірки самі, бо здалися, що хто інший за них переведе, інші перевели, але зужили її невідповідно до інструкцій своєї верховної організації, що інші знов задержали, щоби заспокоїти свою льокальну амбіцію, свій вузько-місцевий інтерес, надуживши довіря і розпоряджаючи чужим добром, щоби тільки обійшлося дешевше, а меншим накладом праці.

Прямо сором про все те писати. Нам ще далеко до організованої громади. Коли не спамятаємося і в кожному закутку не направимо негайно лиха, яке накоїлося, — то зруйнуємо те, чим так дорожимо і сорому нанесемо собі та нації.

Тому кожна громада, яка ще не віддала грошей зі святочної збірки, повинна негайно вислати їх прямо до Головної Управи. Де з якихнебудь причин не уладжено збірки, там повинні місцеві установи зложитися на поважнішу суму.

Кожна інша організація чи установа, яка „для добра" „Рідної Школи", ще не вспіла передати зложеної в неї готівки, не повинна вижидати часу, доки в неї збереться 100.000 зол., бо це буде пізніше, а тимчасом 1. березня нема чим оплатити вчительства, не говорячи вже про уділення підмог деяким Кружкам, які видаючи зі себе максімум праці, все таки не можуть покрити своїх видатків.

Кожний Кружок „Рідної Школи" вповажнений до вжиття збірки на свої місцеві потреби, — має вислати її негайно до Централі; кожний свідомий громадянин буде не тільки правильно кожного місяця сам від себе складати членський відповідаючий його зарібкові даток, але ще й подбає від інших, менше свідомих; кожна Читальня, Луг, Кооператива, Каса й ін. установи стануть негайно членами „Рідної Школи", вплачуючи членську вкладку на цілий рік; кожна з тих установ уладить бодай раз на рік аматорську виставу, концерт, виклад, забаву чи іншу атракцію, а чистий дохід призначить виключно на потреби „Рідної Школи"; кожна Кооператива й Пов. Союзи Кооператив відішлють негайно готівкою ті суми, які їх Загальні Збори призначували колинебудь на потреби „Рідної Школи", а які ті установи ведуть у себе неправно як „вкладку" „Рідної Школи"; у кожній громаді подбають місцеві громадяни про заснування рухливого Кружка „Рідної Школи", з всі знов від себе заведуть в даній громаді гарний звичай уладжувати складку для „Рідної Школи" з нагоди всіх важніших подій у громаді (уродини, хрестини, весілля, смерти, храму і т. п.); кожна установа подбає про приміщення скарбонки на дрібні датки для „Рідної Школи" та поручить комусь звертати на неї увагу присутних, щоби призвичаювати загал до масових хочби скромних жертв; кожна громадська рада чи церква установить від себе поважніший даток для „Рідної Школи".

Щойно спільними зусиллями, загальною увагою, присвяченою справам „Р. Ш.", поставимо ту установу на ново на ноги, дамо їй змогу розвинути свої агенди, а що важніше — нашою загальною організованою послідовністю привчимо весь загал інтересуватися її долею раз на все.

Лев Ясінчук.

Радянська Україна

Здобування йоду з водорослин Черного Моря.

В колегії Наркомздоровля проф. Аврикіян дав виклад про наслідки експедиції до Черного Моря для вивчування справи добування йоду з водорослин. Робота експедиції, тревала близько року й виявила, що чорноморські водорослини мають великий відсоток йодистої фільофори. Аврикіян розробив проєкт механізувати способи масового лову водорослин, а також збудування йодного заводу на півдні України. Ознайомившись з наслідками роботи експедиції і з висновками окремих наукових організацій, Наркомздоровля визнав за потрібне й за цілком доцільне збудування на Україні йодного заводу. Постанову Наркомздоровля подано на ухвалу Раднаркому. Проєктований йодний завод випускатиме щомісячно до 2.200 кіл. йоду ціною 15 карб. кільогр. (дешевше від закордонного).

Вшанування памяти М. Коцюбинського.

За постановою Винницького окрвиконкому вивласнено будинок, де народився Коцюбинський. В ньому проведено значний ремонт-реставрацію і всю садибу взято під особливу охорону. Комгоспові виконком запропонував утворити на пустопорожньому місці, що звалося колись „Абазівка", парк ім. Коцюбинського. В цьому паркові проєктується наступного року вибудувати памятник письменникові. Центральна комісія для вшанування памяти Коцюбинського ухвалила провести широкий збір коштів на памятник письменникові. Винницький окрвиконком уже асигнував 5.000 карб. на фонд будови памятника Коцюбинського. У травні ц. р. минає 15 років з дня смерти травні ц. р. минає 15 років з дня смерти Мих. Коцюбинського. Центральна комісія готується широко відзначити цей ювилей. Видадуть популярну літературу і відозву до населення про збір пожертв на памятник Коцюбинському. Винницька комісія та кабінет вивчання Поділля при Винницькій філії всенародньої бібліотеки України вирішили видати найближчого часу повість Коцюбинського „Тіни забутих предків". Повість ця, як відомо, передає побут, природу й культуру Гуцульщини, зокрема околиць Черемоша, які торік дуже потерпіли від повені. Книжка буде добре ілюстрована, в справі чого вже провадяться переговори з кращими галицькими літератами, знавцями Гуцульщини, як от О. Кульчицька. Прибутки від продажі цієї книжки наполовину піде до фонду будови памятника Коцюбинському, а решта — на допомогу жертвам від торішньої повені.

Львів перед виборами.

Велике віче на майдані св. Юра.

На день 19-го лютого п. р. заповів Народній Виборчий Комітет у Львові велике віче на подвірю школи ім. Грінченка в забудованнях св. Юра. Одначе поліція буцімто задля небезпеки замішання публичного спокою недозволила на віче, хоч воно по думці 5 арт. закону з дня 5. серпня 1922 р. мало відбутися не під голим небом, як твердила поліція, а на подвірю, яке становить органічно замкнену цілість з будівлею. Наслідком того віче відбулося в кімнатах дівочої школи ім. Грінченка, а що вічевиків було около 2.000, то більша частина слухала промов і рефератів крізь відчинені вікна з подвіря. Слід зазначити, що 80 проц. присутних становили робітники городецької дільниці. Збори відкрив голова Виборчого Комітету п. **Евстахій Ігнат**, який подав до відома присутнім заборону поліції і перевів вибір Президії віча, до якої увійшли: **Амброз Березовський**, голова Народньої Організації міста Львова як голова і студ. **Роман Зубик** як секретар. Реферат про значіння виборів для українців під Польщею та головно для українських міщанців міста Львова виголосив адв. д-р **Марітчак**. Після нього промовляв кандидат листи ч. 18 на місто Львів **Іван Олексин**, кафлярський робітник, який представив зібраному робітництву вагу вибору зі столиці Галичини робітничого посла українця, що міг би боронити слушних прав українського робітника, а з ним і цілого українського населення. Промову свою закінчив кандидат зазивом до українських робітників і робітниць та українсь

МИКОЛА МАТІЇВ МЕЛЬНИК. 7)

Як проходила осінь..

(Докінчення.)

Крик...

Пирснула думка, як струна у весільних цимбалах...

— Агій!... Це шьо?!...

З темного яру хтось зойками...

Пристанув. Серце в ковало.

— Дес, екби зпид води...

По обох боках двигнув бровами ліс.

Тихо.

— У-у-у-ув!...

Колись у полонинні за лісну говорили при вогні у бордею...

Ізза зеленого хмизу темними кудрями волос.

...Ближче... ближче...

Очі спалени вуглем. Роздерта пазуха. Зівялі груди.

— Ти чія?... Шьо тут?!...

Стала.

— Гі-гі-гі!... Га-га га!...

...Десь той голос... такий...

...Якби громом ражений.

— Ба, шьо це, мой!... Таже я видав ни спю...

Протер очі.

— Мана, ци...?...

— — — — — — — — — —

— Ей, світе мій... Вона!...

Пітьма в очі...

— Гей, Катерино: це ти, ци кеп екий?!...

Видивилася крізь туман полуди... ніби ясну думку привертала, мов човенце до берега.

Ухопив за руку.

Очі тривожно... на сивий кабат і ремінний через плече...

— Катерино!...

— Га?...

...Долоні до голих грудей. З чола пропав злий бриж... Маленька дрібна усмішка, як смужка на плесі від ластівчиного крила.

— Юрчік!!!...

Затремтів і пригорнув цупко, цупко, стиснув аж до болю. Так стискається рану, щоби одним болем загасити другий...

— Душько, шьо з тобов діетси?!... Скажи ми, хто тебе збезвічьнив, хто так сподуфаливси на мою кров и честь!... Скажи, аді, спуза з него, терміте... смерть!!...

Мовчки відвела віч, з зпід них ударив ключем приспаний паморокою біль. А відтак припала лицем до його серця. Ридала й труcилася як лист осики, щеміла глухою скаргою, як безверха ялиця прошита громами аж до коріння...

Юрчік припав спаленими устами до споневіряного її чола. Горнув і цілував її. Увесь туск довгої розлуки і яд чорної, безрадної години падав горячим приском на її очі, на вимарніле, безкровне лице. Весінним дощем падали його слова і змивали з неї всю обиду... очищували з грязи життя...

— Пидемо, Катеринко, додому... Там нікого — саму хату, аді, лишила. Гляба так, душько! Ти вже ни бійси нічього... Вже плакаті ни меш...

— А ти, Юрчіку, вид мене не пидеш?...

— Ни пиду, душько.

— Ніколи?...

— Ніколи...

...Ще одна усмішка, мов у квітки, що паде під шумом коси. Ніби каже: шьо я винна? Лишіт, аді, ще бих жила, покив сонічька... Але коса не питае і... гасне усмішка...

Вийшли з ліса на дорогу. Катерина тремтіла, оглядалася тривожно... Коротка ясність збиралася знову кудись відлетіти... і вона приставала, наслухувала і безтямними очима на Юрчіка...

Він ухопив її на руки. Здавалося йому, що несе пилинку, така легка...

— Аді, шьо піре!...

Ніс її і приговорював як до дитини. Ніби сон... але він мусить скінчитися. То не може бути... Ні, ні... він увійде до хати і там привитае його давня його ластівочька щебетом... і все буде, як бувало... Учуе веселий голос, надивиться в ті очі... З їдкої тьми туманів хотів жмуток ясного проміння... Не міг вірити, що це він самий, а біля нього лише тінь колишнього щастя...

— Аді, ек черепок з розбитого образа...

Але раптом крутнула головою, вдарила руками. Очі кудись безглуздим жахом.

— І-і-і...!... — здушений крик, як у звірини, коли конець ножа бовтае під коморами серця.

— Ха-хаха!

— Пришьов твій Юрчік... Га?!... Моргав зі старої черешні Остафій. Кивав руками, зби привитатися з Юрчіком.

— Здоров, Ю'...!

— Пусти!...

Ні, вона таки не подивиться на ті очі, що раком виповзали з ями.

— Та потривайте, трохі, аді, я зараз!... Розмотував шнурок із шиї... Гоп! Скочив з черешні... Язик на груди, як балаш від зегарка...

Ще... ще трохи тай дожене. Чуе, як віддих сирим холодом.

— Та ждіт-ко!... Брьи, Ю-у-у!!! Чюешь, Катери-но... Катери-н!!!

Студені руки за косми волосся... а пасма довгі як удечка... Він бере їх у руки...

— Гі-гі-гі... Совпають по ріни коряві постоли.

— Я тут!... тягнуть кощаві руки...

Оглянулася... Чорними кулями очі.

— Я тут, брьи!...

— Ах!...

— — — — — — — — — —
— — — — — — — — — —

Юрчік поклав бездушне тіло на землю. Побіг. Збирав із ряски студену росу... змивав померкле лице, втирав чоло...

— Нима!...

Голова в бік... Руки безладдем. Притиснув до грудей вухо... Утихли ковалі, не бють...

— Катерино!...

Мовчала...

— Ти йдеш вид мене... йдеш собі, душько... Жите своє давбих за дві три слові.

— Чюеш?...

— — — — — — — — — —
— — — — — — — — — —

Дивився кудись поза верхи і довго мовчав.

Але опісля підняв її з дороги і поніс угору, через останній горб, що засланяв село перед очами.

— Поховаю тебе, чічько, тай уже буду сам.

Вийшов на гору і...

Чорним озером згарища, попіл... до ніг...

Обтовчені, криві комини зігнулися як сліпі, беззубі діди з торбами...

— Юрчіку, ади!!...

— Та-а-а-к!

— Люди, люди... сірки на вас!...

Филями гнів... у береги серця...

Десь дівся тихий Юрчік... Серед чорних перехресть устав великий страшний Юра... Піднявся із землі велитнем, як Мольфарс, що йде з громами на бій...

З очей погорда й гнів, як з люльки вибиті згарь.

— Помсти!!!... По-о-мсти!!!...

Кинув зір на криваві ризи хмар... Грізно зашуміла фоя смерік... Ізза гір Сонце в тривожні сурми...

— Помсти!!!... Гей, помсти!!!...

(Продовження буде.)

кої інтелігенції міста Львова, щоби в дні 4. березня всі як один муж станули до виборчої урни, щоби не забули заінтересувати до цього обовязку всіх своїх сповідків і знайомих і щоби віддаючи в цей день свій голос на листу ч. 18 доказали в той спосіб свою політичну зрілість, а рівночасно виказали український характер столиці нашої тісніщої батьківщини. Дальше промовляв чоловий кандидат листи ч. 18 на місто Львів д-р Тит Евген Бурачинський, який завізвав присутніх до витревалости в тяжкій національній боротьбі, порівнуючи наше важке положення прикладами з життя інших народів, які зостаки своєю солідарністю поборола всі перешкоди на дорозі до осягнення своєї мети.

Віче закінчив п. Ігнат, який в гарячих словах візвав зібраних до якнайживішої агітації за одиноков українською листою ч. 18 і відчитав резолюцію, якою зібрані громадяни міста Львова рішають голосувати в дні 4. березня тільки на одинокову українську національну листу ч. 18. Резолюцію принято одноголосно. Відспіванням національного гимну закінчилося це величаве віче.

Передвиборче віче Личаківської дільниці.

В неділю дня 19. лютого відбулося передвиборче віче громадян личаківської дільниці. Присутніх було понад 500 виборців. Віче відкрив короткою промовою п. Галант, покликуючи на предсідника ради. Давидовського, на заступника п. Михалічка, а на секретаря п. Іваницького. Реферат про значіння виборів виголосив ред. Зеновій Пеленський. Дальше промовляв кандидат на посла листи ч. 18 на місто Львів п. Іван Олексин, який завізвав все українське робітництво личаківської дільниці і українську інтелігенцію взяти якнайдіяльнішу участь у передвиборчій агітації і йти до виборів одною лавою голосуючи на листу ч. 18, щоби вибранням українського посла з міста Львова показати нашу національну силу у Львові. В тім самім дусі промовляли дальше громадянин Сотник Василь і Петро Карпяк, а зібрані одноголосно ухвалили наприкінці резолюцію, якою накликують всіх українців громадян міста Львова до сповнення свого обовязку і голосування на листу ч. 18.

Віче на Жовківськім передмістю.

Дня 19-го лютого п. р. відбулося також передвиборче віче громадян жовківського передмістя. Віче відкрив о. Турмевич і уділив голосу референтові д-рові Марітчакові, який в свойому рефераті пояснив зібраним значіння виборів. Після реферату забрав голос голова Виборчого Комітету на місто Львів п. Ігнат, який в палкій промові завізвав присутніх до громадної участи у виборах і до голосування на листу ч. 18. Дальше промовляв кандидат на посла листи ч. 18 Іван Олексин, який виказав присутнім демагогію і пустословність інтернаціональних, комуністичних кличів і завізвав присутніх до солідарности й боротьби під прапором Національного Обєднання. Дальше висунув він вагу виборів для громадян міста Львова і завізвав присутніх голосувати тільки на листу ч. 18. Всі присутні одноголосно приняли відповідну резолюцію і розійшлися домів, щоби там занятися дальшою агітацією поміж своїми і знайомими.

Передвиборчі жіночі збори у Львові.

Український Виборчий Комітет міста Львова скликав на день 17-го ц. м. Збори жінок для обговорення плянової співпраці жіноцтва у передвиборчій акції. Хоча Збори були мало рекламовані, явилося поверх 100 жінок, що є найкращим доказом заінтересовання жіноцтва виборами. На Зборах були заступлені всі суспільні верстви, як інтелігентки так і робітниці та міщанки. Промовляли п. Макарушкова, Рудницька, Шепаровичева і п. Ігнат та д-р Бурачинський. Вибрано виконавчий жіночий комітет, зложений з 25 членів, який буде кермувати акцією жіноцтва при виборах. На Виборчий фонд зібрано 60 зол.

ВИБОРИ В ЯПОНІЇ.

Льондон, 21. лютого 1928.

При виборах до парляменту уряд. партія здобула 228, опозиція 214 мандатів, соц. робітнича партія 5.

В безконечній черзі...

ПОЛІТИЧНИЙ ПРОЦЕС 17-ЬОХ.

ДВАЦЯТЬПЕРШИЙ ДЕНЬ РОЗПРАВИ.

Сьогодні, можна сказати, ще менше заінтересування процесом, як учора. Публики на салі зовсім мало; нервовий жадний сенсації настрій публики минувся, уступаючи місця нудам і путті.

Весь день пройшов на монотонним читанні ріжних протоколів і актів процесу, в чому брали участь і протоколянт, і предсідник ст. р. Ангельський, і член трибуналу р. Згуральський. Акти ті дотичили головно всяких подробиць з життя й діяльности обвинувачених. М. ін. прочитано цілі й відому статтю з „Сурми" п. з. „Новий стріл", що її приніс у відбитці краківський „Ілюстр. Курєр Цодзєнни". І цю відбитку і те число „Сурми", в якому була поміщена згадана стаття, передав предсідник лаві присяжних, де вони перейшли з рук до рук і де їх оглядано з цікавістю, особливож „Сурму".

На столі перед трибуналом ще цілі гори судових актів, що мають бути відчитані на цій розправі. Тому читання їх забере ще певно кілька днів. Загально падіються, що до кінця цього тижня прийдеться кудити ще всім, від лави судді присяглих починаючи, на публиці, часописних справоздавцях, ну — і поліції кінчаючи. Живіші дні зачнуться мабуть, оскільки не вернуть які непоподіянки, аж з початком найближчого дня, коли процес увійде в свою кінцеву стадію.

При кінці нинішньої розправи відчитано між іншими документами й довжезний лист (грипсу) одного з обвинувачених до другого, писаний в тюрмі й перехоплений тюремною управою. Лист, в якому є богато цікавих „звірень", а також декілька мимовільно дотепних місць, викликав як між членами трибуналу, так і в лаві присяглих, чимало веселости.

Завтрішня розправа зачнеться в годині 11-ій.

—o—

Що є на ділі?

Під заголовком **„Сензаційне, але чи правдиве зізнання?"** читаємо в „Ілюстрованім Курєрі Цодзєннім" з 20. ц. м.

„Львів, 18. лютого 1928. В слідчім уряді у Львові зголосився вчора один гімназійний учень з таємничою міною і по вагаННях заявив, що **знає таємницю убивства, довершеного на особі кур. Собінського. Як на убийників вказав він на трьох осібняків, яких, не уважаючи на найскрупулятніщі пошукування, не можна було віднайти.** Інформації, що їх зібрала поліція про того гімназиста, виставляють йому не особливше свідоцтво. Стверджено, що його видалено з гімназії і він був свого часу арештований поліцією за бійку на ножі. З уваги на вагу справи поліція веде якнайскрупулятніші доходження".

Стільки краківський польський щоденник. Цікаво булоб довідатися щось близьче про цю таємничу справу. Що є властиво на ділі?

АРЕШТУВАННЯ.

Бучач, 21. лютого 1928.

Арештовано тут повітового організатора УНДО-ая інж. Ант. Короля.

783 СКАРГИ В НАЙВ. СУДІ в справі уневажнення виборчих лист.

Варшава, 21. лютого 1928.

До найвищого суду вплинуло до нині 783 скарги в справі ухвал окр. виб. комісій про уневажнення канд. лист і в справі неправильностей у функціонуванні окр. виб. комісій. Число тих скарг у порівнанні з 1922 р. зросло майже вдвоє. Виб. палата при найв. суді радить щодня, бо речинець полагоди замалень минає 4. березня н. р.

ЧИ ПАШПОРТИ ПОДЕШЕВІЮТЬ?

Варшава, 21. лютого 1928.

На днях відбудеться міжміністеріяльна нарада в справі знижки оплат закорд. пашпортів. Мін. торгівлі і промислу Квятковський є за подешевінням, але проти є міністр скарбу Чехович. Він поясняє своє опоз. становище оглядами на платничий біланс.

КРОВАВЕ ПОЛЬСЬКЕ ВІЧЕ.

Комарно, 21. лютого 1928.

На вічу „Пяста", після промови кс. Панаси (б. капеляна легіонів) підбурена товпа кинулася на поліцію. Поліція вжила „білої" зброї. Було 12 ранених. Арештовано кількох пястівців, яких відставлять до Львова. До Комарна виїздить спец. комісія з льв. воєвідства.

УЧЕНИЦІ — КОМУНІСТКИ.

Лодзь, 21. лютого 1928.

В лодзькім окр. суді почався процес 8 учениць осьмої кляси гімназії ім. Ожешкової, обвинувачених, що під покришкою „Кола молоді" утворили в гімназії комуністичну ячейку.

МІН. ШТРЕЗЕМАН І ТІТУЛЕСКУ.

Берлін, 21. лютого 1928.

З Рівієри повідомляють, що мін. Штреземан і Тітулеску радили над усіми справами, що торкаються обох держав. У Берліні будуть заключені остаточні договори.

КОРОЛЬ АФГАНІСТАНУ В БЕРЛІНІ.

Берлін, 21. лютого 1928.

Робляться великі приготування до завтрішнього приняття короля Афганістану. На вул. Унтер ден Лінден уставлено обеліски, вулиці удекоровано

НОВИНКИ.

— **Закриття „Просвіти" в Дубні.** Головою дубенської „Просвіти" був б. посол Чучмай, якого арештували ще перед двома тижнями. Разом з ним арештували і секретаря дубенської „Просвіти" Камінського разом з членом Ради Черняком. Наслідком тих арештів весь рух в дубенській „Просвіті" завмер. Одначе й цього, видно, було за мало, бо ось дня 18. лютого ц. р. влада закрила дубенську „Просвіту" а разом з нею всі читальні „Просвіти" в повіті в числі поверх сотні. Таким чином одним помахом пера зліквідовано весь український культурний рух на території цілого великого повіту.

— **Арештування кандидата листи ч. 18.** Дня 21. лютого ц. р. арештовано в Камінці Струм. на вічу УНС-а кандидата листи ч. 18, о. д-ра Вол. Пелліха. Арештованого держать у місцевій вязниці та не допускають нікого до нього. Замітне, що на загальне віче відступлено салю філії „Просвіти".

— **Морози** заглянули до нас знову, перейшовши східну та західну Европу. Температура вагається між 10 і 15 степ.; метеорольоги ворожать, що студінь ще зросте.

— **Банкова панама.** Перед львівським трибуналом стають два директори бувш. „Банку Зєдночення" у Львові: правник Соболь і д-р Клявдій Жильський, бувш. директор Банку в Позпані. Їх обвинувачують у таких нечистих трансакціях: позичали вони гроші на парцеляцію не маючи ніякої готівки; грошей не вертали, хіба аж тоді, як валюта девалювалась; головного спільника не допускали до своїх бюрових книг; коли парцелянтії їм не затверджували, вони таки лели її далі і продавали селянам землю в долярах, а посвідки давали їм в марках; брали більші позички від приватних осіб буцім-то потрібні на достави для війська... одним словом крутили як швець шкірою і лупили шкіру з кого могли!...

— **Весела географія.** У великих шкільних мапах тернопільського воєвідства находимо оригінально перехрещені назви наших сіл. Сороцько називається Serocko, Старомщина — Star. wiejszczyzna, Жеребки — Żerebki. Шукай вітра в полі на підставі таких мап!

— **Крадіж душ.** У Яворові число римокатоликів зростає дуже простим способом. Бідаки, що не в силі заплатити за шлюб нашому пароховi, йдуть до римокатолицького ксьондза, який дає їм шлюб задурно, ще й платить допомогу.

— **Страшна смерть.** Трьох парубків із Городка Ягайлонського Котняк, Хома і Дашнинів, вертались уночі з весілля на підпитку. Були вони у такому стані, що не чули на залізничім шляху проїзжаючого поїзду і всі згинули під його колесами.

— **Рекорди.** У Відні вніс 13-літній хлопець скаргу до суду на батька за... образу чести. Батько кинув підозріння, що він украв книжку. Синок не хотів на суді відкликати скарги, заки батько не відкличе свого обвинувачення. Батько мусів піддатись і сказав в актах заяву, що посудження несправедливо. — Небезпечним суперником Ліги Націй є гамбурський промисловець Бім, який паралельно із дискусіями про европейське розброєння постачає державам зброю; кому треба: Мадярщині, Чехословаччині, Румунії та Китаєві. — Віденське патентове бюро затвердило минулого року 5000 нових винаходів. Із цього 3033 є місцевого виробу, 256 із Франції, 200 з Англії, 266 із Швайцарії, 276 із Чехословаччини, 174 із Мадярщини, 276 із Злучених Держав. Із загальної суми цих винаходів є 1098 уліпшень радіо та електротехнічних приладів, 200 із царини хемії, 103 уліпшень машин до писання, 41 музичних інструментів, 39 змін зброї і 74 нових касових механізмів.

— **Інтернований магараджа.** У 1923 р. англійський уряд приневолив зріктися престолу магараджу з Набги, одного із найбільше впливових індійських князів. Набга — одна із 13-ти країн Панджабу, що має 280.000 мешканців і 2428 квадр. км. Причиною цієї димісії було зловживання князя; він дістав гарну пенсію 25 тисяч фунтів, із застереженням, що буде льояльним супроти Англії. Тепер його арештували в околиці Мадрас і інтернували як політичного вязня, тому, що він не додержав поставленої умовини; він утратив усі почести і задержав лише річну ренту 10.000 фунтів.

— **Цар Микола II. арештований.** Невідомі обставини при яких убили останнього російського царя дозволяють ріжним ошуканцям досі підтримувати серед російського населення віру в його істнування. На Кавказі, в Ставропільщині, появився Микола II. з донькою Тетяною і сином, насліднином престолу, Олексієм. Поява „царської рідні" счинила немалий рух на Кавказі. Деякі монархісти направду почали вірити в марево, яке бачуть стільки літ у своїй уяві. Та коли цю царську рідню переловила поліція виявилось, що царем є бувш. генерал Афанасєв, що грав колись велику ролю на петербурськім дворі, а

КОЖНИЙ СВІДОМИЙ УКРАЇНЕЦЬ ВІДДАСТЬ СВІЙ ГОЛОС НА ЛИСТУ 18

його діти це переодягнені панночки Белова та Котова. Разом із ними арештували з 20 священиків і черців, які давали їм захист. Усі вони відповідатимуть перед революційним трибуналом у Москві і помандрують імовірно на Сибір.

— **Літературний куток.** У звязку із 100-літтям від дня уродин Чернишевського, Саратів, його рідне місто, приготовляє цього року великі свята. У Саратові є дім рідні Чернишевського, де досі збереглось 12.000 його цінних рукописів. Проектують вибудувати окремий музей його імені. — Франц. рада міністрів займалась чисто літературною справою: чи можна дозволити на видання приватних листів Золі до братів Гонкурів. Міністр освіти Ерріо заявив, що листи можуть бути видані. — У віденськім Бургтеатрі поставили нову драму Гофманстеля „Богиня". Це одна із нечислених пєс відомого поета написана прозою. Сюжет узятий із польської історії XVII. ст. Боротьба між королем і сином Жигмотом на тлі народнього повстання робить актуальним питання, що виринуло майже скрізь після війни — про підготовку народу до свободи і конфлікт між силою і ідеєю свободи. Пєса має подекуди символічний характер; цікаве, що в ній нема ніодної жінки.

— **Роди квітів.** Заки ще заквітнуть наші левади, у виставках крамниць побачимо цілі китиці свіжих весняних квітів, які по всій Европі розсилає французька Рівієра та Голяндія. Французький журнал „присвячений мистецтву плекання квітів „Фльора" подав до відома, що в Европі є 4200 родів квітів. З цього тільки десята частина є пахучих. Коли ділити їх по коліром, то 1194 є білих, 951 жовтих, 823 червоних, 594 блакитних, 330 неозначеного коліру, а 308 родів має для нас неприємний, часто нестерпний, запах. 4200 сортів квітів! Скільки із них запамятали ми із гімназійної лавки?

— **Світова всячина.** За останні роки число уродин в Англії сильно зменшилось, більш як денебудь інде. — За один місяць Франція стягнула податків на 3.411,755.500 фр. — Італійські війська зайняли в Триполісі смугу довжиною 35 км.; збунтовані тубільці розбиті втікли, залишивши вбитих і добичу. — У СРСР є тепер 1450 „учених техніків", у пятеро більше як перед війною. — Міська управа Сен-Люїс рішила поставити на кандидата мирової премії ім. Вільсона (25.000 дол.) — Ліндберга. — У Новоросійськ приїхало з Америки 900 тракторів і сільсько-господарських машин. — У Парижі продали з ліцитації дорогоцінности, одіж і меблі молодої фільмової артистки Кльод Франс, що отруїлась; ліцитація принесла 150.000 фр.— Здоровля поета Анунціо поправляється.— Міська рада Бірмінгему купила у радянського уряду 1,000.000 гальонів нафти. — Совнарком відмовив підмог для театру Меєргольда і для студії Немировича-Данченка. — У Рочестер вибудували цими днями найбільший гидроплян на 15 пасажирів. — Минулого року було у Великій Британії 562 міліонерів з річним доходом 30.000 фунтів і більше.

Дописи.

СТАНИСЛАВІВ. (*Народній Театр ім. І. Тобилевича і його діяльність.*) Писати про виховне значіння театру значить говорити про відому річ. Відому але незрозумілу. Такого враження набирається кожний посторонній, а пильний учасник Народнього Театру ім. І. Тобилевича в Станиславові. Маємо враження, що навіть гав. чолові місцеві патріоти не мають поняття про існування такого театру — тому їм посвячуємо тих кілька слів, щоби бодай з часописів знали, що діється на тому полі в їх місті. Театр основано ще давніше та його діяльність відновлено в сезоні 1927 р. Відновлення треба завдячити щасливому припадкові, бо управі театру вдалося заанґажувати на режисера п. Гриця Сіятовського, театрального професійного артиста. Заанґажовано його лише на пробу, бо не знати було, чи українське громадянство Станиславова й околиці схоче піддержати змагання управи театру. Новий режисер розпочав живу діяльність. До цього часу виставлено такі пєси: „Одруження", „Панна Мара" (два рази), „Ніч несподіванок" (2 рази) і „Миротворці", „Зимовий вечір" і „У Різдвяну ніч". Приготовляються „У Великодну ніч", „Степовий гість", „Ой не ходи Грицю", „Царевич" Запольської і ін. До дружини театру належать пані: Соня Вовченкова, Галя Комаринська, Ярослава Яворська, Олекс. Антоневичева, А. Никифорукова, Ася Величковська; панове: Гриць Сіятовський, С. Клапоущак, М. Кушнір, Ол. Кагаман, Н. Величковський, П. Ільницький, М. Опар, І. Ничай, І. Кудля, Бусько і ін. Декоратором театру є артист-маляр А. Коверко. На чолі управи стоїть Н. Величковський, Надзірної Ради проф. Клапоущак, а по його виїзді дир. К. Вісьнєвський, котрий під кожним оглядом йде театрові на руку, навіть матеріяльно. Ціла дружина з режисером на чолі докладає всяких заходів, щоби задовольнити глядачів і з цего боку не повинно бути нарікань, бо вистави виходять бездоганно. Зате управа скаржиться на недобори з деяких вистав, бо громадянство не хоче ходити до театру. В нас люблять балакати на теми театру, але не видно діл, щоби справу театру поставити добре. Коли не підпоможемо його в початках, то яким способом він розвинеться, щоби дорівнати столичним передвоєнним театрам? А в нас, здається, і у Львові і на провинції чекає громадянство на таке чудо, а тимчасом ходять пильно до кіна та на „Чесну Сузанну", яку польський театр вже грав 15 разів! Вистави тут у нас починаються майже точно. Якщо була би публика можна починати цілком точно. Ціни не високі від 0·50—2·00 зол. Саля огріта. В антрактах приграє своя рідна орхестра. Тому звертаємось із поклоном до громадянства Станиславова, щоби ходило на вистави та не дало причини до зневіри людям, що з любови до мистецтва побіч свойого щоденного заняття присвячують ще по кілька годин театрові. Не відбираймо їм охоти до праці. Даймо їм те бодай моральне вдоволення за їх труд. А труд їх не малий. Вони роблять своє — зробімо і ми своє — а буде добре.

Театри.

„Коопер. Український Театр" під дирекцією з. Стадника (вул. Шашкевича).

Перерва.

Міський великий театр:

22-го г. 7·30 веч. „Чредяна Коло".
23-го г. 3. попол. „Страшний Двір".
24 го г. 7·30 веч. „Цілунок Попелюшки".
25-го г. 3·30 попол. „Цілунок Попелюшки" (для молоді).

Міський „Театр Новин":

22-го г. 7·30 веч. „Дівчина з Пусти".
23-го г. 7·30 веч. „Дівчина з Пусти".
24 го г. 7·30 веч. „Дівчина з Пусти".
25 го г. 3·30 попол. „Наречена боярa".

Кіна.

Аполльо: „Мужчина з минулим".
Лев: „Верден".
Палас: „Панама".
Фатаморгана: „Парада рекрутів".
Casino: „Дощ рож".

Передвиборчі віча і збори.

ОКРУГ 53 (СТАНИСЛАВІВ).

Позір Печеніжинщина!

Дня 26-го лютого ц. р. в год. 11-ій Текуча для сіл: Березів Нижний, Люча, Текуча, Акришори, Березів Середний.

Позір Надвірнянщина!

Дня 26. лютого відбудеться передвиборче віче УНДОбєднання в Зеленій.

Дня 27. лютого ц. р. передвиборче віче в Пнiвю.

Дня 28. лютого велике повітове віче в салі „Народнього Дому" в Надвірній. Початок в год. 1-шій в полудне. Реферувати на вічах будуть кандидати листи ч. 18. на 53. округ.

Позір Отинійщина!

Дня 23. лютого відбудеться передвиборче віче в **Бабянці.**

Дня 25-го лютого ц. р. відбудеться передвиборче віче в **Кривотулах Нових** в год. 12-ій, а в **Кривотулах Старих** для Кривотул Старих і Красилівки в год. 3-ій.

Дня 26-го лютого ц. р. відбудеться передвиборче віче в **Голоскові.**

Позір Солотвинщина!

Дня 26-го лютого ц. р. відбудеться велике повітове віче під голим небом в **Солотвині** перед Народнім Домом. Початок у год. 1-ій в пол. Реферують кандидати на послів листи ч. 18.

ОКРУГ 52. (СТРИЙ).

Позір Сільщина!

Передвиборчі віча Обєднання відбудуться:

Дня 26-го лютого ц. р.: **Головецько, Грабовець, Рикiв, Рожанка Вижна, Рожанка Нижна.**

Позір Дрогобиччина!

Українське Нац.-Дем. Обєднання скликує передвиборчі віча під голим небом дня 26-го лютого ц. р. в селах: **Урож** 12-та год. біля церкви, **Винники** 3-та год. попол., **Смільна** 12-та год. в пол., **Здвижна** 3-та год. попол., **Бистриця** 12-та год. в пол., **Підбуж** 3-та год. попол.

Жіночі віча.

26-го лютого ц. р. **Баня Котівська** год. 3-я попол., **Тустановичі** в год. 3-ій попол.

В неділю дня 26-го лютого ц. р. відбудуться передвиборчі віча: в **Трускавці, Лішні, Унятичах, Лужку Долішнім, Бронниці і Доброгостеві.** — Дня 25-го лютого ц. р. відбудеться передвиборче віче в **Губичах.**

ОКРУГ 54. (ТЕРНОПІЛЬ).

Повітове віче УНДО для громад Микулинецького судового повіту відбудеться в Микулинцях в понеділок 27-го лютого 1928 о год. 12-ій в полудне. Промовлюють кандидати на послів д-р Степан Баран і п. Антін Кунько. Саля читальні „Просвіти".

Повітове віче УНДО Тернопільщини відбудеться в Тернополі в салі Міщанського Братства в середу 29-го лютого 1928 о год. 12-ій в пол. Промовляють кандидати на послів о. прал. Леонтій Куницький, д-р Степан Баран і п. Антін Кунько. У обох вічах участь селян і селянок та інтелігенції конечна.

Пов. Нар. Комітет УНДО Тернопільщини.

Позір Збаражчина і Новоселеччина!

Дня 26. лютого 1928 р. в неділю відбудеться велике віче УНДО в **Новому Селі.**

Дня 1. березня 1928 р. в четвер відбудеться велике віче УНДО в **Збаражі.**

ОПОВІСТКИ.

Важне для львівських оо. катихитів. Відчит о. дир. Юліяна Дзеровича на тему: „Рисунок в науці релігії" відбудеться в середу 22. лютого (попелец) в год. 11. рано в школі вправ при вул. Сикстуській ч. 43. 1551 2-2

Ширші сходини „Союзу Українок" відбудуться в пятницю 24. II в год. 5-ій попол. в сали Бесіди, Руґорського 22|І. На порядку дня: Реферат п. А Свєнціцької „Жінка в світській Росії" (враження з побуту). Головний Виділ Товариства запрошує отсим своїх членів і гостей. 1-2

Супроти поширюваних деякими людьми вістей, що я немовби належу до „Унса", заявляю отсею дорогою, що з цею партією не маю ані не мав нічого спільного, так як ніхто не може дати доказів, шоб я робив що небудь в користь цеї партії. Повищі вісти є подиктовані злобою людей, котрі не бажалиб може, моб загал дещо правдивого довідався. — Андрій Мазикевич. 1560 1-1

Проситься стоваришення і школи, що задумують уладжувати збірні вистави в кіні „Касино" — „Дощ Рож" по знижених цінах, зголошувати щоденно по год. 4-ій.

Замість повідомлень про вінчання своєї дочки Дари Вітошинської з д-ром Маркіяном Дзеровичем, лікарем у Львові, яке відбулося дня 21. січня 1928 у церкві св. Варвари у Відні, зложили Олена і Айталь Вітошинські 4 дол. на Рідну Школу, 3 дол. на тов. Українських Інвалідів і 3 дол. на тов. Просвіта.

ДРІБНІ ОГОЛОШЕННЯ.

ОГОЛОШЕННЯ.

За оголошення Редакція не відповідає.

Заява.

Отсим заявляю, що я ніколи нікого не уповажнював до предложення мене Окружній Комісії виборчій ч. 54 на заступника повновласника листи виборчої партії У.Н.С. ч. 6.

З сею партією не мав я ніколи і не маю нічого спільного.

Іван Дигдаленко.

Тернопіль 20. лютого 1928.

Спростовання.

Заявляю, що у „Виборчій відозві" Українського Народ. Союзу з дня 7. II. 1928 між підписаними членами ширшого комітету У.Н.С. уміщено мій підпис без мойого відома і уповажнення.

Антін Гузар
учитель в Босирах п. Копичинці.

Загальні Збори

членів Богословського Наукового Товариства відбудуться 6. березня (вівторок) 1928. в год. 4. попол. у конференційній сали Духовної Семинарії у Львові при вул. Коперника ч. 36 (якщо в год. 4. не булоби комплету, то збори в тим самим порядком відбудуться в год. 5. попол. у тій самій домівці). Порядок: 1) Отворення Зборів. 2) Відчитання протоколу. 3) Звіт Ради секретаря, скарбника і бібл. 4) Звіт Контрольної Комісії. 5) Вибір нової Ради і Контр. Комісії. 6) Внесення і запити. — о. д-р Йосиф Сліпий голова, о. М. Галянт секретар. 1561 1—1

Подяка.

Всім, котрі нашому дорогому мужові, братові і шуринові бл. п. Евгенові Гриццині, бувшому упр. школи в Єлуполі, б. директорові зглядно інспекторові шкіл на Закарпатській Україні і учителеві в Антонівці несли поміч і потіху в часі його недуги а по смерти допомогли нам в уладженню похорону, віддали Йому послідну прислугу і оказали нам стільки правдивого співчуття складаємо щиру прилюдну подяку. Зокрема дякуємо Всч. о. Жилавому пароховi Братишева, о. Березовському завідателеви парохії в Нижневі, вп. п. учителям Василеви Лукасевичеви і Львовi Кумановському, Шановному Видїлови Читальні „Просвіта", Шановній Управі кооперативи „Згода" в Антонівці, вп. Семенові Соловиншi, вп. Членам хору т-ва „Просвіта" в Нижневі і всім громадянам села Антонівки. 1550

Жена, сестра і шурини.

За редакцію відповідає Василь Мудрий. Видає Видавнича Спілка „Діло". З друкарні Видавничої Спілки „Діло". Львів. Ринок ч. 10.